Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26328
Copyright: Admont, Benediktinerstift

S; ī eisdē libris meis tb n m placet tamen me appellasse fortunā. quāuis n aliquā deā uoluerī hoc noīe ītellegi s; fortuitū rerū euentū t ī corpis nris t ī externs bonis aut malis. Vnde ē illa uerba s q nulla religio dicere phibet forte forsan forsitan fortasse fortuitu. Qd tam totū ad diuinā ē reuocandū p uidentiā. Hoc etiā ibi ntiacui. dies eterni fortasse q uulgo fortuna nominat occulto qdā ordine regit. nichilq; aliud ī rebus casū noiamus n cui ratio ē causa secreta ē Dixi qdē hoc ueruntam pentet me sic illic noīasse fortunā. cū uideā hoies habe ī pessima ēsuetudine ut ubi dici debet hoc ds uolunt dicant uolunt hoc fortuna. Qd aū qdā loco dixi ita cōparatū ē siue p meritū nris siue p necessitate natē ut diuinū animū mortalib ī herentē neqq philosophie porē accipiat. ī ceta. aut nich hoē duoē dicendū fuit qa etiā sic sensus possit ēē integer: aut satis erat dicere p meritū nris. sic uerū ē ex adā tota miseria. nec addē siue p necessitate natē qndo qdē natē nrē dura necessitā merito pcedentis iniqtatis exorta ē. Itēq; illic qd dixi nich oino colendū ēē totūq; abiciendū qcqd mortalib oculis cernit qcqd ull sensus adtingit. addenda erant uerba ut diceret qcqd mortali corpori ull sens adtingit. Est enī sens ē meritū. S; eoē more tē loqbar q sensū n n corpis dicunt ē sensibilia n n corpalia. Itaq; ubicūq; sic locutus sū. parū ambiguta euitata ē. n apd eos quoē ēsuetudo ē locutionis hui. Itē dixi qd censeā aliud ēē beate uiuere n sedm id qd in hoīe optimū ē uiuere ē qd dixerī in hoīe ēē optimū paulo p explicans qs inquā dubitauerit nich ēē aliud hois optimū q. eā partē animi cui dnam obtē pare cuenit ceta q in hoīe s. hec aū ne aliā postules de

finitionē